

'STRAAT'JONGENS VAN FASS, SENEGAL

Geen probleem, een oplossing.

Het is al laat in de avond als een groepje jongeren op mijn deur klopt. We gaan buiten onder het afdak zitten. De zon is allang onder, maar de muren voelen als een warme radiator in een strenge winter. Ik schuif een stukje van de muur af om de warme stralen te ontwijken. Na de gebruikelijke begroeting start de 'voorzitter' van de groep het gesprek: 'We hebben een oplossing.'

Ik kijk vragend de kring rond en opper aarzelend: 'Ik wist niet dat er een probleem was.'

'Er is ook geen probleem, omdat wij het kunnen voorkomen.'

De ouder van een van de jongens, hij is heel ondemocratisch door ons aangewezen als begeleider in dit project, informeert mij over de oplossing: 'De put is geslagen, de pijpen voor het vervoer van water over de diverse stukken land zijn aangekocht en kunnen gelegd worden. Doordat de put bij het tappen van water steeds vol met zand loopt, hebben we te weinig water om door de pijpen te vervoeren.'

Ik knik en zeg: 'Ik begrijp dat de druk dan te laag is.' De voorzitter Idy kijkt opgelucht en neemt het gesprek over. 'De oplossing is drie of vier handpompen te plaatsen verspreid over het terrein, zodat de afstand die het water van de put kan vervoeren naar de verschillende stukken land korter is. Zo is de afstand haalbaar.' De hele groep kijkt me vragend aan.

'Wij allemaal vinden dat een goede oplossing.'

'Hoe gaan jullie dat financieren?', vraag ik. 'Daarvoor zijn wij hier.' Het is even stil.

'Jullie bedoelen dat de oplossing bij mij ligt?' 'Nee, wij hebben de oplossing, maar eh...'

'Ik het geld?' 'Eh... zo iets, ja?' 'Hoe gaan we dat dan oplossen?'

'Wij denken dat we elke oogst een deel kunnen terugbetalen door u wat zakken wortelen, uien of aardappelen te brengen.' 'Hoeveel uien en wortelen moet ik dan wel eten?'

Het is weer even stil. 'Ik heb een beter idee', zeg ik, 'iedere oogst verkopen jullie tien zakken voor mij en de opbrengst daarvan trekken we af van de kosten voor de handpompen.'

De jongens kijken opgelucht, voor hen is het al opgelost. Maar de vader kijkt bedenkelijk.

Aarzelend vraagt hij: 'Wat doen we als de oogst is mislukt door welke reden dan ook?'

'Dan zijn er geen wortelen of uien te verkopen toch?'

Er gaat een zucht door de groep. De door de jongens aangewezen penningmeester zegt: 'Wij zijn blij dat u een Afrikaan bent geworden.' 'Ik ook', zeg ik, 'dat werkt een stuk makkelijker.'

De mannen stappen op, het zal ongeveer middernacht zijn.

De volgende morgen lopen ze weer langs. 'Jam mwali, goede morgen', klinkt het vol vertrouwen. Het gaat wel lukken met die jongens. Nu nog met de oogst. Eerst nog de aanleg van de pijpen, het rooien van de struiken en het klaarmaken van de grond. Maar een goede start is gemaakt en dat is het halve werk, zeker voor een Afrikaan.

Warme groet uit Afrika
woodi wiljo oosterom

Voor nieuwe betrokkenen bij Silent Work:
Silent Work is opgericht door mevrouw Wiljo Woodi Oosterom in 2000 en
ingeschreven bij de kamer van Koophandel.

Silent Work werkt voor de vergeten kinderen van Afrika en zorgt in ontoegankelijke gebieden voor:

- Schoon drinkwater,
- Gezonde voeding (landbouw),
- Gezondheidszorg,
  - Onderwijs en
- Werkgelegenheid

En vergeet daarbij het dove en/of gehandicapte kind niet.

www.silentwork.org
IBAN:NL29 RABO 0356 918890
06 mei 2013